

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 209/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Jozefa Lieskovského, bytom N., vo veci porušenia jeho základného práva na riadny a spravodlivý proces a základného práva na zákonného sudcu rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-30 Cb 1528/93-236 z 26. novembra 2001 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obo 48/02-260 z 27. februára 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Jozefa Lieskovského **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. augusta 2004 doručené podanie Ing. Jozefa Lieskovského, bytom N. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť podľa článku 127 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. (Ústava Slovenskej republiky)*...“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že smeruje proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. Z-2-30 Cb 1528/93-236 z 26. novembra 2001 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) č. k. 4 Obo 48/02-260 z 27. februára 2003, ktorým potvrdil zamietajúci rozsudok krajského súdu o povinnosti zaplatiť úver.

Konanie vo veci sa začalo na základe žaloby podanej krajskému súdu 9. novembra 1993 Investičnou a rozvojovou bankou, a. s., Bratislava, hlavnou pobočkou Nitra, proti sťažovateľovi ako odporcovi. Krajský súd 21. februára 1994 rozhodol, že odporca (sťažovateľ) je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu s úrokom a náhradu trov konania. Sťažovateľ sa proti tomuto rozsudku odvolal na najvyššom súde. Najvyšší súd 2. novembra 1994 uznesením zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil vec na ďalšie konanie. Dôvodom bolo nedostatočné zistenie skutkového stavu.

Krajský súd rozhodol 18. mája 1995 čiastočným rozsudkom, že odporca (sťažovateľ) je povinný zaplatiť istinu s úrokom a náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ odvolal na najvyššom súde. Najvyšší súd 31. októbra 1995 uznesením zrušil napadnutý čiastočný rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, pretože krajský súd nevykonal dokazovanie v zmysle predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu. Následne krajský súd uznesením pripustil do konania ďalšieho účastníka na strane žalovaného. Sťažovateľ sa proti tomuto uzneseniu odvolal, ale najvyšší súd rozhodnutie 20. decembra 1996 potvrdil. Krajský súd ďalším rozsudkom z 22. apríla 1999 rozhodol, že sťažovateľ s ďalším odporcom je povinný zaplatiť istinu s úrokom a trovy konania. Sťažovateľ sa proti tomuto rozsudku odvolal. Najvyšší súd uznesením rozhodnutie krajského súdu opäť zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v rozsudku z 26. novembra 2001 v časti vec zastavil, voči druhému odporcovi žalobu zamietol a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť upravenú sumu a trovy konania. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu odvolanie. Najvyšší súd uznesením z 27. februára 2003 rozsudok súdu prvého stupňa voči sťažovateľovi potvrdil.

Sťažovateľ sa ďalej obrátil 13. júna 2003 s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania na generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) jeho podnet odložila listom z 11. decembra

2003 (č. k. VI/2 Pz 244/03-18). Na ďalšie doplňujúce podanie sťažovateľa zo 17. januára 2004 generálna prokuratúra reagovala listom zo 14. júna 2004, v ktorom zotrvala na pôvodnom vybavení podnetu sťažovateľa z 11. decembra 2003.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby o jeho sťažnosti takto rozhodol:

1. Zrušujú sa rozsudky Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: Z-2-30 Cb 1528/93 zo dňa 26. 11. 2001 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 4 Obo 48/02-260 zo dňa 27. 2. 2003 a uvedené rozsudky sa menia tak, že žaloba žalobcu IRB OTP, Banka Slovensko, Bratislava, a. s., Štúrova 5 o zaplatenie 9.000.000,- Sk s prísl. sa v celom rozsahu zamietá.

2. Žalobca OTP Banka Slovensko, Bratislava, a. s., Štúrova 5 je povinný zaplatiť trovy konania pred Ústavným súdom SR vo výške, ktoré uvediem na pojednávaní.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Podľa uvedeného ustanovenia

návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o nich dozvedieť.

Ústavný súd listom sp. zn. Rvp 1402/04 z 21. septembra 2004 požiadal krajský súd o zaslanie rozhodnutia z konania vo veci sp. zn. 30 Cb 1528/93. Krajský súd vo svojom liste sp. zn. Spr. 3875/2004, ktorý bol ústavnému súdu doručený 5. októbra 2004, oznámil, že konanie v uvedenej veci je právoplatne skončené a rozhodnutie nadobudlo voči odporcovi – sťažovateľovi právoplatnosť 2. júna 2003. Konanie v uvedenej veci bolo teda skončené takmer 15 mesiacov pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Sťažovateľ vychádzal z toho, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku, ktorý podal 13. júna 2003 generálnemu prokurátorovi, je opravným alebo iným právnym prostriedkom v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde a od jeho vybavenia odvodil zachovanie lehoty pre podanie sťažnosti na ústavnom súde. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 19/01, III. ÚS 202/02) však mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Takýmto mimoriadnym opravným prostriedkom je v občianskom súdnom konaní práve mimoriadne dovolanie.

Keďže sťažovateľ vo svojej sťažnosti napadol konanie pred krajským súdom sp. zn. Z-2-30 Cb 1528/93 a najvyšším súdom sp. zn. 4 Obo 48/02, ktoré bolo právoplatne skončené 2. júna 2003, a keďže jeho sťažnosť bola doručená ústavnému súdu až 30. augusta

2004, bolo ju potrebné odmietnuť ako podanú oneskorene už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2004